

[Vanggaard.]

paa dette Omraade, men ogsaa i høj Grad med Tilslutning af Socialdemokratiet. Jeg husker navnlig Valgkampen i 1929, hvor man overalt ustandselig talte om Gaskrigen, denne frygtelige Krig, der kunde udslette store Byer paa faa Timer. Der var ingen Slinger i Valsen, der var ingen Skræk for at lave Panik ved Valget, i alt Fald ikke, hvis man kunde jage nogle Stemmer bort fra os, der vilde et Forsvar, og Motiveringen var jo den, at vi skulde ligge stille og ingen Modforanstaltninger træffe. Nej, da generede man sig ikke for at lave Panik med de groveste Midler, der sikkert noget Sted har været anvendt. Jeg skulde ikke have draget det frem, hvis ikke man nu havde talt om, at vi vil lave Panik ved at udtale et Ønske om Lovens hurtige Gennemførelse. For mit Vedkommende deler jeg Torben Foss's Anskuelse, at Gaskrigen sandsynligvis ikke vil blive aktuel. Man kan dog ikke forsværge det, for Midlerne til at foretage Gasangreb findes jo, og det er muligt, naar Hære staa over for hinanden, at den mest kyniske Part kan tænkes at anvende dette Middel; det har vi i alt Fald set under Verdenskrigen, men den anden Part er jo saa væbnet mod det med Gasmasker, saa det er ogsaa muligt, at det vil blive undladt. Men at tilgasse en By ved Flyvemaskiner langvejs fra er de fleste sagkyndige enige om er en temmelig haabløs Opgave, og vort Klima er jo ogsaa noget blæsende, saa det skulde være yderligere vanskeligt her, selv om det kan tænkes muligt paa stille Dage. Men naturligvis, man kan ikke forsværge, at der kan ske noget i den Retning, og vi maa have Gasmasker i alt Fald til Brandvæsenet, Hjælpemandskab o. s. v. Men de, der paa Vælgermøderne har draget Gaskrigens Rædsler frem, skulde egentlig være de ivrigste for Gasmaskerne, og det maa jo gælde bl. a. den højtærede Indenrigsminister.

Det er de faa Bemærkninger, jeg har at gøre. Jeg kan ikke se andet, end at den Diskussion, der er ført, har vist, at Ministeren paa dette Omraade — i Modsætning til den Lovgivningsenergi, han ellers plejer at udfolde — ikke har været saa ivrig, som han burde, og at derfor Situationen, da det endelig kneb, kom bag paa ham. Jeg vil derfor slutte mig til den Kritik, der er rejst, og paa mit Partis Vegne give Tilslutning til den af det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft stillede Paastand paa Overgang til Dagsordenen.

Rager: Jeg tror, jeg tjener Sagen, den civile Luftbeskyttelses Fremtid, bedst ved

ikke i Dag at gaa ind i en alt for stærk Debat, specielt ikke med det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft. Forholdet er jo det, at denne Sag ikke hidtil har været Genstand for politisk Behandling, for politisk Strid. Den har vel været det, man kalder for løftet over Partierne; hvis der overhovedet skal være Mening i dette Udtryk, maa det gælde denne Sag. Men saa er det ogsaa beklageligt at se, at det Parti, som saa ofte taler om at løfte en Sag over Partierne, i dette Tilfælde er det Parti, der tager Sagen ned, for den er i Dag, hvad man saa ellers vil sige, taget ned som en ganske almindelig politisk Sag, der bruges til et Angreb paa en Minister.

Er der nu ingen Undskyldning? Jo, der er Undskyldninger, og der er kraftige Undskyldninger. Konservativ Blade har paa et Tidspunkt, hvor man mente, at Stemningen var egnet til det, rejst en kraftig Agitation, politisk betonet, paa to Spørgsmaal: Gasmasker og Pjeceuddeling. Og for den Agitation, der har været rejst, har det konservative Parti her paa Rigsdagen maattet staa inde, med Anmeldelsen af denne Forespørgsel, og det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft maattet optræde som Ordfører.

Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem, at naar jeg tænker paa de saglige Forhandlinger, der har fundet Sted i Luftværnsforeningens Landsstyrelse, naar jeg tænker paa, at vi kunde forhandle sagligt og upolitisk dør den 28. September i Aar om Aftenen, saa beklager jeg, at vi i Dag skal føre Diskussionen her. Jeg minder det ærede Medlem om, at vi den 28. September om Aftenen var enige om — selv om vi havde Uenighed under Diskussionen, og selv om det ærede Medlem paa enkelte Punkter fremhævede sit Syn paa Sagen —, at vi ønskede at blive sammen i Arbejdet, og vi vilde ikke skilles, før vi var enige om en Udtalelse, som blev afgivet i Enighed. Jeg tror, det ærede Medlem vil indrømme, at dette er en korrekt Opfattelse af det, der skete den Dag, og jeg taler i Dag i samme Aand.

Jeg skal som Følge deraf ikke indlede en længere Diskussion med det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, men jeg bliver nødt til paa enkelte Punkter alligevel at komme med nogle rent saglige Bemærkninger.

Det forekommer mig, at det ærede Medlem handler fuldkommen ulogisk, naar det ærede Medlem, efter at vi i Enighed vedtog en Lov i April Maaned i Aar, nu trækker Ting frem, som ligger før den Tid,